

פָּרָק א' הַגּוֹזְלִים פָּרְחוּ מִן הַיָּקוּן

הַגּוֹזְלִים עָפוּ מִן הַיָּקוּן כְּכֹר לְפָנַי שְׂבוּעוֹת אַחַדִּים, מוֹתִירִים אוֹתוֹ רִיק וְשָׁקֵט, וְאֵת דְּרָרָה - מְשַׁעֲמָמֵת מִן הַסֵּתֶם. כֹּה, עַל כָּל פָּנִים, חֲשָׁבָה לְלִי. כִּי מָה יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת צְפוּר אַחֲרֵי שְׁסִימָה לְטַפֵּל בְּגוֹזְלִים, וְהֵם פְּשוּט עָפוּ וְנָעֲלְמוּ לָהּ?

בְּאוֹתוֹ אַחַר הַצְּהָרִים שָׁקֵט וְאֶפֶר הֵיטָה דְּרָרָה עֲסוּקָה בְּנִסְיוֹן חָשׁוּב: מִנְקֶבֶת תְּפוּחַ עֵץ אָדָם, וּמִנְסָה לְחֻצַּב בּוֹ מְנַהֲרָה קִטְנָה. לְלִי יִשְׁבָּה עַל הָאֲדָמָה וְעֵקֶבָה, מְקַסְמָת, אַחֲרֵי נִסְיוֹנוֹתֶיהָ שֶׁל הַצְּפוּר הַיָּפָה. הַתְּפוּחַ הַתְּעוֹפֵף כְּמָה

פעמים מן המקור וצנח בפנות שונות בחצר. דררה רדפה אחריו והמשיכה לנסות בלי להתיאש.

ללי חשבה לעצמה כמה חושבת דררה, והאם היא חושבת בכלל, על הגוזלים שלה. הם התעופפו לדרךם לפני זמן רב, במשגים של צפור. האם היא בכלל תכיר אותם אם תראה אותם שוב? האם זה אכפת לה? נכון שנתתי וכל החכמים הנוספים סביבו (כמו אילי ונחמי) אמרו לה שהצפור אינה מפירה את ילדיה והם אינם מעניינים אותה מהרגע שעזבה אותם - אבל היא לא מאמינה. לא תכון שדררה, חכמה ואכפתית שפמוה, באמת תתנכר כך לילדיה.

"בעלי חיים הם לא כמו בני אדם", חזר נתי בסבלנות ששמורה אתו רק לזמנים שהוא מסביר משהו למישהו ומאלף אותו בינה. "הם לא אוהבים את הילדים שלהם. הם דואגים להם רק בכח האינסטינקט".

"כח האינ... מה? מה זה?"

"אינסטינקט. דחף. משהו שקורה באפן אוטומטי, בלי מחשבה, כי ככה זה בטבע. הקדוש ברוך הוא ברא בבעלי חיים טבע של דאגה לילדים, כמו שהוא ברא בהם טבע לפחד מאש, או לדאג לעצמם לאכל, או להכניס לשנת חרף, או לנדוד מארצות קרות".

"למה?" תממה ללי. "למה צריך טבע כזה של דאגה לילדים אם הם לא אוהבים אותם באמת?"

"כי אחרת הגורים והגוזלים לא היו שורדים לבד", ענה נתי בנדאות מחלטה. "מישהו הרי צריך לדאג להם. לכן הצפור תדגור על הביצים ותאכיל את הגוזלים, אבל ברגע שהגוזל כבר לא צריך אותה - היא לא דואגת לו

יותר והוא לא מעניין אותה. לא מעט בעלי חיים יכולים לתקף את הילדים שלהם אחרי שכבר עזבו את ביתם. הם יכולים להרג אותם במלחמה על טרף, למשל. אצל דבים זה נפוץ מאד."

"נכון שאת לא?" שאלה כעת ללי את דררה, מזעזעת עדין מן האפשרות הזו. "נכון את תאהבי את הילדים שלך תמיד?"

דררה לא ענתה, אלא המשיכה להאבק בתפוח. ללי ישבה והביטה בה, חושבת ומקנה שדררה שלה שונה מכלל בעלי החיים בעולם כלו. זה פשוט לא יתכן אחת. דררה דאגה במסירות גדולה כל כך לגוזלים שלה. האם יתכן שאחרי שהתאמצה להביא להם תולעים וזרעונים, פרות וחרקים, ודגרה על הביצים במשך ימים ארוכים, בלי לותר לעצמה ובלי לנוח, בלי להתעופף ובלי לשחק - היא פשוט תשכח אותם?

דררה הצליחה סוף סוף לחצב לעצמה את המנהרה בתפוח, באפן שתוכל לתפס את הפרי במקור ולהתעופף סביב. היא עפה במעגלים גדולים מסביב לעץ שבחצר. ללי עקבה אחריה בעינים סקרניות ומלאות חבה. הצפור היקרה התרחקה מרחק נפר, עד שכבר לא נראתה בין הבנינים והחצרות. ללי המתינה בדאגה קלה לראות אותה חוזרת. היא כבר התרגלה לטיוילים הארוכים של דררה, והיא בכל הפעמים חזרה, אך עדין קננה דאגה קלה בלבה: אולי הפעם היא לא תחזור?

בפעמים הראשונות אחרי שהתעופפו הגוזלים ודררה נעלמה לכמה שעות, ישבה ללי ומררה בבכי.

"הייתי צריכה לקשור אותה!" יללה ללי. "הייתי צריכה לקשור לה חוט

לצנאר אחרי שהיו לה גוזלים! היא בטח החליטה שהיא כבר גדולה מספיק, ואם היא כבר אמא, היא בטח רוצה להיות עצמאית לגמרי!"

"מה את בוכה", אמרה חני קדורנית, "בבית הזה היא חיה כמו מלכה. יש לה ארוחות דשנות לאורך כל היום, מתיחסים אליה ומפנקים אותה, שומרים עליה ומטפחים אותה - היא אמורה להיות טפשה מטפשת כדי לברח!"

"בכל זאת", ללי לא השתכנעה מן הטעוניהם ההגיוניים של אחותה, "את יודעת, הרי צפורים אינן הגיוניות במיוחד. היא יכולה להחליט שהיא כן בורחת! על אף שהתיחסנו אליה כל כך יפה!"

אבל מהר מאד הוכיחה דררה שחני צדקה, ודררה אינה טפשה כלל וכלל. התברר למעלה מכל ספק, שאין כל צורך לקשר את דררה בחוט: גם אחרי שגוזליה גדלו ופרחו מן הקן והיא כבר הייתה אם עצמאית, נשארה דררה נאמנה לבית שנידר, והוסיפה לגלות חבה יתרה לללי. דררה נהגה לשבת על כתפה ולנקר את אזנה בחבה מדי פעם. לא היה נראה שהיא עומדת לעזוב את הבית אי פעם. דררו, לעמטה, היה הרבה יותר עסוק, עצבני ובישן. הוא בא, מלא עסקנות ופעילות, רק כשהיה צריך לטפל בגוזלים. אחר כך התעופף ולא נראה יותר אלא לעתים נדירות.

כעת שבה דררה ונחתה על כתפה של ללי, מנקרת קלות את אזנה כשמשקורה ריק לגמרי.

"איפה שמת את התפוח?" שאלה אותה ללי בתוכחה. "שוב זרקת אותו לפח או אבדת אותו בדרך אחרת? אני אומרת לך שהפרות והירקות יקרים היום! אני לא יכולה להביא לך בכל פעם פרות וירקות כדי שתאבדי אותם

בְּמָקוֹם לֶאֱכֹל! אֶת צְרִיכָה לְגַמֵּר אֶת הָאֲכָל שְׂאֲנִי מִבִּיאָה לָּךְ, כְּמוֹ צְפוּר
טוֹבָה!"

"מָה שְׂנָכוֹן - נָכוֹן", הִגִּיחָה אֶתִּי לְטֹנַח הָרֵאָה שֶׁל אַחֻתָּה הַקְּטָנָה. "אֶת
צוּדְקַת לְגַמְרִי!"